

Satèl·lits

ELISENDA SOLSONA

Satèl·lits

DISTORSIONS

núm. 60

Elisenda Solsona Margarit

SATÈL·LITS

Ed. Males Herbes
2019

Primera edició: maig 2019

Segona edició: setembre 2019

© Elisenda Solsona Margarit

© d'aquesta edició, Editorial Males Herbes S.C.P

Guilleries, 26, 1 - 2

08012 Barcelona

www.editorialmalesherbes.com

ISBN: 978-84-125058-9-4

Impressió: Bookprint S.A.

Disseny i maquetació: Eduard Vila / www.eduvila.com

Correcció: Joana Castells Savall

Sota les sancions establertes per les lleis, queden rigorosament prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic o electrònic, actual o futur —incloent-hi les fotocòpies i la difusió a través d'internet— i la distribució d'exemplars d'aquesta edició mitjançant lloguer o préstec públics.

A l'Arcadi,
per haver esquivat la lluna plena

Índex

Engranatges

Rems

Vies

Finestres

Balls

Sals de bany

Closques

Reixes

ENGRANATGES

El Manel tanca la llanterna, fa petar la llengua i abaixa el capó del cotxe de lloguer. Lentament, amb moviments suaus, s'espolsa les mans grosses als pantalons i es gira. Els fanals de la carretera estreta de muntanya, amb una llum tènue i taronja, li permeten veure, de lluny, la silueta de l'Òscar fent fotos del telecadira.

Una silueta allargada, que fa moviments sinuosos amb els braços per trobar la posició perfecta. L'angle precís. Plantar el trípod amb cura.

I disparar.

Inclús el Manel li pot distingir la cabellera rossa i arrissada que diu que es vol tallar per a la presentació de l'exposició fotogràfica.

Potser és en el que es va fixar primer? En el ble de cabells arrissats i gairebé blancs de l'Òscar que li tapava l'ull dret?

S'asseu al cotxe i fa girar la clau d'on penja un clauer en forma de roda i amb el logotip de l'empresa de lloguer de cotxes. Arrenca? No té ni idea de què li pot passar al motor. Fa mitja hora que el cotxe no engega i només els queden pocs metres per arribar a l'hotel. Es rasca la barba negra i espessa. Torna a fer girar la clau. Sembla que ara el motor respon, però amb un lleu ofec.

Com si estossegués, cansat.

L'Òscar ha aprofitat que l'incident amb el cotxe ha ocorregut a prop de l'estació d'esquí abandonada, el paisatge que ha triat per a l'última fotografia del seu projecte, i ha volgut fer una primera sessió mentre el Manel revisava el motor.

El paisatge no l'ha decebut. És tal com l'havia vist a les fotos.

Prem fort l'ull dret i mira pel visor amb l'esquerre alçant una mica els llavis. Enfoca les cadires. No, millor el cablejat. I el bosc que s'enfila amb el telecadira cap amunt.

Dins del visor, la nineta es mou agitada. El paisatge està massa fosc. La llum dels fanals de la carretera és molt feble.

Parpelleja.

De fons, sent el motor del cotxe que han llogat a l'aeroport. El Manel ja el deu haver arreglat, però ell vol fer una foto més abans de marxar. Un primer contacte, una primera carícia amb el paisatge.

Per què devien tancar l'estació? Va llegir que feia divuit anys que estava tancada, però si sabés el perquè, si en conegués els motius, potser podria captar-ne l'essència en una fotografia.

La fotografia.

L'abisme.

Els riures i la fricció dels esquís amb la neu, els crits, les instruccions dels monitors, la música de fons dels hits de l'any. Tots aquests sons absents, els podrà plasmar en una fotografia?

L'abisme: mecanismes morts de defensa contra la mort.

De cop, el Manel li col·loca la mà a l'espatlla i li fa un petó al coll, l'Òscar fa un moviment circular, sec, per treure-se-la de sobre.

—Un moment, hòstia, estava disparant amb obturació lenta!

El Manel obre una mica la boca i abaixa un mil·límetre les parpelles. Com sempre, s'empassa aire que es converteix en tensió que baixa fent esses, veloç, fins a l'estómac.

Com si empassés el ble de cabells rinxolats de l'Òscar.

Una altra empassada.

Una altra.

Una més i el seu to de veu ja serà normal.

Tota la tensió a l'estómac, digerint-la, però la veu ja serà normal.

—No sé com, però sembla que ho he arreglat. Va, s'està fent molt tard, Òscar. Hem de marxar.

L'Òscar deixa caure la càmera, que llisca fins a l'altura del pit, subjectada per la corretja vermella que li va regalar el Manel per

l'aniversari. Aixeca la barbeta i mira el cel. El vent li fa moure els cabells. Arronsa el front, s'aparta el ble de cabells arrissats i mira el Manel.

—No ho entenc. Em vas dir que hi hauria lluna plena. La necessito per a les fotos. És imprescindible.

Pels altaveus del cotxe sona un tango. Fa olor d'ambientador de llimona i de cotxe nou. El Manel condueix en silenci per un revolt tancadíssim, a deu per hora i amb el cap enganxat al vidre. De tant en tant es bufa el serrell negre i brillant. El motor sembla que torna a fer un so ofegat, però creu que podran arribar fins a l'hotel.

Tres minuts en cotxe.

La distància no la recorda, però ho ha calculat aquest matí a l'aeroport, mentre esperaven per embarcar. Tres minuts en cotxe de l'hotel a l'estació d'esquí.

De l'estació d'esquí a l'hotel.

Quants cops faran aquest trajecte durant els cinc dies de vacances? Trobarà el moment per tornar a parlar-li del tema?

El mapa indicava que després de l'estació d'esquí vindria una recta, després un revolt gran i tancat i, just quan s'acabés, ja es veuria l'hotel. El Manel mou una mica els dits perquè nota que el fred li està calant les articulacions.

L'Òscar, al seient del copilot, examina les tres fotografies que ha disparat amb exposició llarga, les va passant lentament.

Prem amb suavitat el botó.

Fosques. Les tres, massa fosques.

S'atura en l'última fotografia. Separa el polze del botó i acaricia la pantalla plena de ditades.

Apropa la càmera a la cara mentre sent el batec als bíceps.

Entremig dels arbres hi ha una ombra.

Grossa. Corbada. És una ombra de perfil, però sembla que el miri.

El Manel reüllia l'Òscar. La llum de la pantalla de la càmera li il·lumina els ulls blavíssims i el front arrugat. I si l'hi diu ara? Ara és un bon moment? Tenen cinc dies per endavant, però potser ara... No, millor que s'espera a dins la banyera, després de beure's l'ampolla de cava, després d'acariciar-lo amb l'escuma rosada del sabó que ha comprat aquest matí. Un que faci molta escuma, sisplau. Agafa aire. Ja fa tres mesos que no li treu el tema, des de l'última discussió. Ha de ser subtil, parlar tranquil·lament. Ho té ben estudiat. Es torna a bufar el serrell. L'hi ha de dir. Òscar, dimecres es fa la reunió informativa al centre d'adopcions, feia molt que no n'organitzaven una. Sobretot li ha de recalcar això: és una primera reunió informativa. Només amb això ja veurà si en aquest temps l'Òscar ha canviat d'idea.

L'Òscar fa zoom a la fotografia.

Més zoom.

Però els píxels ja són enormes. No pot distingir res.

Tanca la càmera, la posa a la funda i mira per la finestra recolzant la barbata a la mà.

—Per què devien tancar l'estació d'esquí, Manel?

—Ni idea, però no és important, no? Vull dir que li estàs donant moltes voltes i pots fer les fotografies igual, sense saber-ne els motius.

L'Òscar es gira i el mira fixament.

—Doncs no, m'agradaria saber què va passar. Entendre el paisatge.

Quan se li va ocórrer que l'última foto del projecte *Abismes* podia ser una estació d'esquí abandonada, l'Òscar va estar-ne buscant una per internet durant una setmana fins que va trobar aquesta: petita, a prop d'un poble que quedava amagat enmig d'una vall, i amb un hotel al costat per allotjar-se. Per arribar-hi hauria d'agafar un avió i després llogar un cotxe. Va buscar informació, però només va trobar

que feia divuit anys que estava abandonada. Va repassar les fotografies.

Era perfecta.

Havia trobat l'indret on concloure *Abismes*.

Els llums del cotxe il·luminen un edifici enorme, quadrat i gris, de set plantes. Dues columnes daurades s'enfilen per l'arc de la porta giratòria alçada per unes escalinates de marbre.

—Ja hem arribat. —El Manel contempla totes les finestres fosques a través del vidre—. I tenia raó: crec que estarem sols. — S'empassa saliva i contempla l'hotel—. Potser de dia serà més acollidor.

Fa setmanes, després que l'Òscar li expliqués que ja havia trobat on faria la sessió de l'última fotografia i li ensenyés el mapa per internet, el Manel va trucar des del despatx d'arquitectura a l'hotel per fer la reserva. L'Òscar li havia demanat, sobretot, que havia de ser durant els dies de lluna plena, per si volia tirar alguna foto de nit. El va atendre directament el director. Tenia una veu greu, ronca, com si fes anys que les seves cordes vocals no haguessin vibrat i la saliva s'hagués solidificat. Va demanar una habitació que tingués una banyera gran. Ja que havien de passar les vacances acabant el projecte fotogràfic de l'Òscar, volia sentir que decidia alguna cosa. Almenys una.

Surten del cotxe. El Manel es frega els braços. Mira al seu voltant i somriu a l'Òscar.

—Estarem bé, eh?

L'Òscar arronsa les espatlles.

—Entrem? Vull passar les fotos a l'ordinador.

El Manel veu com algú aparta la cortina vermella de la finestra que queda més a prop de la porta. L'Òscar es col·loca bé la funda de la càmera. El Manel obre el portaequipatge i en treu la maleta vermella de viatge. Se sent un grinyol. La porta giratòria es comença

a moure i en surt un senyor alt, una mica encorbat i amb la pell rebregada i grogosa. Avança cap a ells.

—Us esperava més d'hora.

Al Manel, la veu d'aquest senyor, en directe, encara li sembla més greu.

El director dona la mà primer al Manel i després a l'Òscar. Potser té seixanta anys.

—Benvinguts, soc en Sam.

El Sam es col·loca rere la taula allargada i negra de la recepció. El Manel deixa la maleta a terra. L'Òscar observa al seu voltant. A la part dreta de la recepció hi ha una sala d'estar amb butaques i sofàs entapissats amb flors blanques i vermelles i amb les potes daurades. En un racó hi ha un moble bar i un gramòfon.

El Sam obre una llibreta quadrada i gruixuda, amb les tapes dures i marrons. Els papers estan esgrogueïts. Destapa una ploma.

—Em doneu els dni?

Escriu lentament els noms fent molts tirabuixons a cada lletra i prement fort la ploma.

—No hi ha ningú més a l'hotel. —Mou el cap i contempla la sala buida—. Abans això estava ple de vida. Segurament, aquest serà l'últim any que tingui obert. Si voleu res —es gira i assenyala una porta, rere seu—, aquesta és la meva habitació.

El Sam tanca la llibreta, es gira, busca pels calaixets i agafa un clauer que dona al Manel.

L'Òscar contempla els quadres de boscos que decoren les parets.

El Manel agafa la clau i s'adona que just a sota dels quadres hi ha una escopeta penjada.

L'habitació fa olor de tancat, de mantes gruixudes i resclosides i plenes de pols. Les parets estan recobertes amb paper pintat que es desprèn per les puntes i on es dibuixen unes sanefes que fan formes

rodones, marrons i ocres. El terra és de moqueta vermella i a cada pas s'aixeca un polsim grisós.

L'Òscar, estirat al llit, connecta la càmera a l'ordinador i bolca les fotos mentre s'arrenca amb les dents un tros de pell del llavi.

El lavabo és petit, però té una banyera gran i rodona. El Manel es despulla, posa la roba ben plegada al tamboret i deixa preparades dues tovalloles que fan olor d'armari vell. Fa girar l'aixeta de l'aigua calenta i agafa l'ampolla de sabó. El tira a l'aigua i la remou. Un bon ambient de relax per tornar-li a treure el tema, per dir-li amb molt de tacte, Òscar, dimecres vinent es fa una primera reunió informativa al centre d'adopcions. Repassa mentalment si té tots els papers a punt:

La nòmina.

El contracte del pis.

L'informe mèdic.

El llibre de família.

És només una reunió informativa, però vol causar bona impressió i mostrar la documentació que sap de memòria que en un futur els demanaran, a veure si li poden dir que compleix els requisits.

Seran uns bons pares.

I l'Òscar farà fotos precioses dels tres en blanc i negre, i les penjaran al menjador amb marcs daurats.

De cop, se sent un motor. Mira per la finestreta del lavabo. Un totterreny marró aparca al costat del seu cotxe de lloguer, frena en sec i aixeca molta pols. Apropa més el cap al vidre. L'entela.

El conductor, violentament, surt del cotxe, tanca amb força la porta i obre la de darrere del vehicle.

—Hi vull tornar.

El Manel es gira de cop de l'ensurt.

L'Òscar pica amb els dits el marc de la porta del lavabo. Duu l'impermeable groc posat i el gorro de llana vermella.

—Hi vull tornar, Manel. Tornar a fer les fotos. Les d'abans han quedat fosques. Podria intentar-ho amb el flaix que vaig comprar. Segurament no quedarà bé, però per provar-ho...

El Manel mou el cap, apuja les celles, respira fondo i s'asseu a la banyera. El marbre és fred i se sent estranyament ridícul, tan despullat, amb tant de pèl, tan gros. Creua les cames per intentar imposar una mica de seriositat i es bufa el serrell. Deixa caure un braç.

—Són les dotze de la nit, Òscar... Tenia ganes que ens banyéssim després de sopar. Tenim cinc dies, encara. Tots per tu. —Es frega el serrell—. Tots per tu.

L'Òscar es nota la tensió entre cella i cella i l'estómac dur.

Necessita l'última foto de la sèrie.

La foto.

No serà fàcil trobar-ne una que conclogui tot el projecte.

L'abisme.

El Manel posa l'esquena més recta i fa força per creuar les cames. L'ha de convèncer. Avui ja no toca treballar més. Són les seves vacances.

L'Òscar agafa aire, mira la finestreta del lavabo, després el mira a ell.

—Manel, com més aviat li envii una foto bona al Quique, millor. Tots més tranquils.

—Tots?

—Ah, que t'és igual? És clar, tu de tranquil ja ho estàs, de vacances! És que hauria hagut de venir sol. Ja ho sabia.

Les cervicals del Manel s'han posat tan dures que ha de tirar el cap enrere i apujar les espatlles.

—Va, Òscar, ara toca descansar, demà més...

Sempre reconduint la situació.

Sempre aquest paper.

L'estómac digerint glopades de tensió.

El Manel s'aixeca i se li apropa, li frega una màniga i després li acaricia la galta. L'Òscar mira a terra.

—És que és veritat, Manel. Ets tu qui em va voler acompanyar, vale? Jo estic treballant, és la meva feina.